

Sygn. akt I UZ 166/10

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski (sprawozdawca)

SSA Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

z udziałem zainteresowanego Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego w T.

o jednorazowe odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 stycznia 2011 r.,

zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 12 lipca 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Ubezpieczony W. S. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 2 października 2009 r. w sprawie o jednorazowe odszkodowanie. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania brzmiał następująco: „wnoszę o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania albowiem Sąd Okręgowy rozpoznający apelację w niniejszej sprawie orzekł wbrew stanowisku i dotychczasowemu orzecznictwu Sądu Najwyższego, który w analogicznych sytuacjach przedmiotowych wyraził swą opinię dotyczącą sposobu interpretacji pojęcie przyczyna zewnętrzna – jako elementu składowego pojęcia wypadku przy pracy”.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 2 maja 2010 r., I UK 80/10, zwrócił skargę kasacyjną Sądowi Okręgowemu celem wezwania pełnomocnika skarżącego o uzupełnienie skargi przez zawarcie w niej uzasadnienia wniosku o jej rozpoznanie.

Na wezwanie Sądu Okręgowego skarżący wniósł pismo z 27 marca 2009 r., w którym stwierdził jedynie: „wnoszę o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a uzasadnienie niniejszego wniosku stanowi okoliczność, że Sąd pominął w zasadniczym zakresie ukształtowaną już linię orzecznictwa Sądu Najwyższego odnoszącą się do sposobu interpretacji okoliczności stanowiących przyczynę zewnętrzną w przypadku wypadku w pracy polegającemu na zawale mięśnia sercowego. Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sposób jednoznaczny wskazuje, że długotrwały wysiłek fizyczny, w szczególności wykonywany ponad normatywny czas stanowi przyczynę zewnętrzną. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej oparty jest więc twierdzenie, że sposób interpretacji przepisów ustawy wypadkowej zastosowany przez Sąd Okręgowy stoi w sprzeczności ze stanowiskiem Sądu Najwyższego i w tym zakresie uznać należy je za nie znajdujące podstaw w orzecznictwie i utrwalonym sposobie interpretacji wyżej wymienionych przepisów ustawy wypadkowej”.

Sąd Okręgowy postanowieniem z 12 lipca 2010 r. odrzucił skargę. W uzasadnieniu stwierdzono przede wszystkim, że w skardze wskazywano na sprzeczność wyroku Sądu Okręgowego z orzecznictwem Sądu Najwyższego w zakresie stosowania art. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej opartej na istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów powinno wskazywać w sposób jednoznaczny, że określony przepis prawa budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Rozbieżność taką należy wykazać poprzez wskazanie konkretnych orzeczeń. Tylko wtedy bowiem zostaje wykazany publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej, której celem jest wszak ochrona interesu publicznego poprzez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa. Uznano, że skarżący nie uzupełnił w terminie braków skargi kasacyjnej.

Skarżący wniósł zażalenie na postanowienie. Zarzucono naruszenie art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. przez przyjęcie, że skarga kasacyjna nie została prawidłowo sformułowana i że w skardze nie zawarto wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zarzucono też naruszenie art. 398⁶ § 1 k.p.c. przez przekroczenie kompetencji Sądu Okręgowego. Sąd ten ma uprawnienie do badania, czy skarga spełnia warunki formalne. Sąd Okręgowy nie ma kompetencji do oceny zawartości merytorycznej, elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej, ponieważ ocena ta należy do Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest całkowicie bezpodstawne. Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Uzasadnienie wniosku powinno koncentrować się na wykazaniu istnienia przesłanki przedsądu, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurystycznej (postanowienie Sądu Najwyższego z 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy (postanowienia Sądu Najwyższego z 3 lutego 2010 r., II PK 303/09 LEX nr 602694 i z 7 października 2009 r., III UK 53/09, LEX nr 585846). Skarga pozbawiona uzasadnienia wniosku o jej rozpoznanie jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu (postanowienie Sądu Najwyższego z 2 kwietnia 2008 r., II CSK 50/08, niepublikowane). Odrzuca się również skargę, jeśli wymaganie, o którym jest mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c., nie zostanie uzupełnione w wyznaczonym przez sąd terminie (postanowienie Sądu Najwyższego z 20 marca 2010 r., II CSK 621/09, niepublikowane).

Również odrzuceniu podlega skarga, która takie uzasadnienie zawiera, lecz nie spełnia ono wymagań z art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z 26 lutego 2008 r., II PK 302/07, LEX nr 452475, 8 stycznia 2008 r., II UZ 40/07, LEX nr 442665, 29 listopada 2006 r., II PK 213/06, LEX nr 317809, 14 lipca 2005 r.,

III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75, 20 października 2005 r., II CZ 89/05, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005, nr 12, poz. 9). Pogląd ten jest aktualny również po zmianie art. 398⁶ § 1 k.p.c. (zob. art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, Dz.U. Nr 69, poz. 593), z tą modyfikacją, że uzupełnienie braku skargi kasacyjnej w zakresie uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania w sposób nieodpowiadający warunkom wskazanym w art. 398⁹ § 1 k.p.c. także może prowadzić do odrzucenia skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2010 r., II PZ 32/10, niepublikowane).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na mocy art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., orzekł jak w sentencji.